

Deo , ut idem merearis aliquandò videre , et au-
Joan. 14. 9. dire , quod Philippus : *Philippe ! qui videt me , videt*
et Patrem meum.

PUNCTUM III.

De sancto
 Jacobo.
Lib. de
scriptorib.
Ecccl. in
Proaemio.

Cogita nunc etiam tria , quæ in sancto Jacobo
 præsertim illuxerunt. 1. Vir erat magnæ austeritatis
 Nam , ut ait Hieronymus , nunquam vescebatur
 carne , solo pane et aquâ victitabat , nudis pedibus
 ambulabat , multis se jejuniis , vigiliisque macerabat.
 2. Orationi dies prope integros , noctesque insume-
 bat ; modò flexis genibus , modò omninò prostratus
 in terram. Unde factum est , teste eodem Hiero-
 nymo , ut ipsius et frons et genua callis obduruerint,
 3. Vir erat Christo simillimus : tum ipsâ vultûs et
 corporis majestate , undè ipsum Judæi vix à Chris-
 to dignoscebant : tum affinitate sanguinis , undè
 Christi frater vulgò nuncupabatur : tum maximè ,
 sanctitate morum , undè cognominatus est justus :
 tum , quòd semper virgo fuit , si Epiphanio cre-
 dimus. O anima , si vis imitari Jesum , imitare Ja-
 cobum , qui Jesu fuit simillimus. Sed heu ! quàm
 utrique dissimilis es !

Bid.

Hier. in
Cap. 1. ad
Gal. 1. 3.
ad Epiph.
v. Hæres.
de Hæres.
Antidic.

IN FESTO BEATI FRANCISCI

11 M^oh.

DE HIERONYMO , È SOCIETATE JESU.

I. QUOMODO *beatus Franciscus ad gnæviter in vineâ*
Domini laborandum se comparaverit. Sacerdotis sancti
cognomento jam cohonestatus , societati Jesu nomen
 dedit , et anno in domo tirocinii exacto , ad opus quod
 sanctus Dionysius *divinorum omnium divinissimum* nun-
 cupat , se comparavit silentio , oratione ac vilibus
 ministeriis , ad exemplum Jesu in oppido Nazareth
 latitantis , et per quadraginta dies in deserto degen-
 tis. Cum verò concionandi aut cogendæ sodalitatîs
 instaret hora , se cruentis cædebat flagellis , ac pro-
 lixius orabat. Quæ verò populo verba faceret , hæc
 è sedulâ sanctorum Patrum et Scripturæ sacræ lec-
 tione , seu potiùs meditatione hauriebat. Curamusne
 ut incalescat oratione cor nostrum , et sic deinde
 eructat verbum bonum ?

II. *Quomodo se gesserit in curâ animarum. 1.º Quoad*
tempus et loca. Ut Christus , dicere potuit : Meus ci-
bus est ut faciam voluntatem ejus qui misit me Patris.
 Non semel domum revocatus , dum vicos et oppida
 concionando perlustraret , alacer ad nutum superioris
 aliò se conferebat , ut opus minoris primâ specie
 momenti aggrediretur. Summis aspirabat votis in
 Japoniæ insulas ; quâ spe dejectus , non minori
 curâ se totum impendit juvandis animabus. 2.º *Quoad*

homines. Omnibus omnia factus, pauperes tamen peculiari fovebat caritate. Sacerdotalis ordinis et status religiosi decorem promovendi percupidus, tum clericum, tum sacras familias frequenter adeo exercitiis sancti Ignatii excolebat, ut toto anni decursu illa tradere nunquam intermitteret, et quidem sæpius eodem tempore non unico cœtui. 3.º *Quoad intentionem.* Morti jam proximus, rogatus à superiore ut specialis alicujus beneficii commemoratione circumstantes suos fratres solaretur: Præcipuum, opinor, inquit, illud mihi munifica Dei manus concessit, quòd semper et unicè totius vitæ meæ curriculo gloriam Dei quæsierim, mihi nec optans quidquam, nec servans. Diem supremum jamjam obituri, poterimusne eodem jure, quo beatus Franciscus, di-

2 Tim. 4. 8. cere: *Reposita est mihi corona gloriæ, quam reddet mihi justus Judex?* Non quæsi vi gloriam meam, sed gloriam ejus qui misit me.

III. *Quo successu in juvandis proximis desudaverit.* Miro prorsus ac ferè incredibili. Unoquoque anno quadringentos, ut minimum, insignes peccatores, exercitiis adhibitis sancti Ignatii, ad meliorem frugem revocabat, præter eos quos è vitiorum cœno aliis artibus retrahebat. Hæc autem notâ secernebantur quos ad officium reducerat, quòd inde non amplius abducerentur. Si omnes ministri Dei viventis eodem, quo beatus Franciscus, accenderentur studio, licèt operarii sint pauci, quàm amplam colligerent messem!

IN FESTO B. MARIAE VIRGINIS. 24 Maii.

AUXILIUM CHRISTIANORUM.

CONSIDERA utilitates quas ex præsentia Virginis primi christiani perceperunt. I. Beatissima Virgo profuit ipsis *consilio.* Ideò enim Christus Matrem sibi voluit in terris superstitem, ut apostoli et novelli fideles ex ipsâ perfectiùs condiscerent arcana religionis, veritates fidei, ceræmonias in cultu divino et administratione sacramentorum adhibendas, deniquè virtutes ritè exercendas. Consulebatur Virgo tanquam vivum oraculum, et magistra fidelium. Consulamus et nos Sedem sapientiæ, et de lumine cœlesti in rebus dubiis per ipsam impetrando ne dubitemus.

II. Profuit *exemplo.* In ipsâ enim humilitas, verecundia, caritas, pietas, fervor spiritûs, universæ demùm virtutes eminentissimè relucebant. In quavis ætate, conditione et fortunâ hominum Maria singulis normam sanctè vivendi præferebat. Possumus nos quoque, inò verò debemus ejusdem exemplo proficere. In hoc genuina erga Virginem posita devotio est, ut ipsam imitemur.

III. Profuit *auxilio.* In publicis et privatis calamitatibus, in quacumque necessitate et ærumnâ Maria commune afflictorum perfugium erat. Noverant fideles magnæ Matri Dei nec facultatem desse, nec voluntatem subveniendi omnibus patrocinio et

intercessione. Tu, iisdem motivis propositis, fiduciam tuam erga Virginem excita.

6 Jun.

DE SANCTO NORBERTO.

PUNCTUM I.

Consultit
suae salu-
ti.

CONSIDERA, quàm miseram primùm vitam ageret sanctus Norbertus, cùm in aulâ principum degens, non Dei, sed mundi leges sequi cogebatur. Sed ubi gratiæ lumine perfusus est, statim secessit ex aulico strepitu, ad multos dies in monasterium se recepit, vitam instituit humilem et austeram; ut quas priùs contraxerat sordes, pœnitentiæ aquis elueret. Heu! quàm multi hodie amatores seculi et vanitatum! Quàm pauci Christi, ejusque humilitatis veri sectatores! Pudore suffundere, quòd post tot à conversione annos, tam parùm adhuc mortificationi, tam impensè mundo addictus sis. Propone sanctum illum imitari, veterem hominem penitùs exuendo. Gratulare ipsi, quòd per omnia virtutum genera, Christum, tanquam alter Paulus, corpore et animo jugiter in se portaverit.

PUNCTUM II.

Consultit
saluti
proximi.

Considera non satis fuisse sancto Norberto propriæ salutis consuluisse. Ereptus è naufragio, proximos ex eodem eripere constituit. Hinc vitam suscepit clericalem, ut inter homines degens, verbis,

concionibus, exemplis, omnes ad Christum alliceret. Amor nunquam otiosus est, majora semper aggreditur. Ex quo, quantus in te sit, cognoscere potes. Quid enim hactenus Dei causâ egisti? An spondere tibi posses, vel unum à te aliquando peccatum mortale impeditum fuisse? Heu! multos fortasse, malo exemplo, in peccatum impulisti. Certè si mentem excutias diligenter, invenes, in procurandâ proximi salute, longè te abesse ab eo fervore, qui Christi militem deceret. Per merita sancti Norberti precare, ut zelus animarum in te, et in cæteris major exciteretur. Veni, Domine Jesu, et accende in cordibus nostris ignem illum, quem in terram, ut arderet, è Cælo tecum attulisti.

PUNCTUM III.

Considera, quanta in hoc sancto consilio perpessus sit: 1. A dæmonibus, qui susceptum opus variis artibus impedire conati sunt. 2. Ab improbis hominibus, qui multas in eum excitaverunt persecutiones. 3. A Deo ipso, qui illum tot tentationibus, ad probandum ejus fidem et caritatem, agitari permisit. Sed in iis omnibus non despondit animum. Quin imò, persecutionibus, veluti stimulis, ad majora suscipienda incitatus est; sciens pro nominis Jesu, gloriâ saluteque proximorum, nihil non ferendum esse. Nam omnes qui piè volunt vivere in Christo Jesu, et ad pietatem allicere cæteros, persecutionem patientur. Itane affectus es, ut, Dei animarumque causâ, quæ-

In quo
multa per
passus
est.

2 Tim. 3.
12.

libet pati velis? Sic Christus, sic Norbertus, sic omnes sancti affecti erant. Et ita affici debent, qui in idem vocationis genus electi sunt.

PUNCTUM IV.

Etiam post mortem contulit proximo, fundata religione.

Considera, ut, quod per se incœperat opus, per alios perpetuò prosequeretur, novum à sancto Norberto institutum esse religiosum ordinem. Verus in Deum amor nullum sibi modum ponit, nullis temporum aut locorum præfinitur limitibus. Hanc ei mentem impetravit Deipara Virgo. Nimirum, qui magni aliquid in Dei gloriam moliuntur, hanc ducem et auspitem sequi debent. Per ipsam enim maximè hominum salus promovetur. Gratias age Deo pro tot utilitatibus, quas ex hæc sacrâ religione percepit Ecclesia. Precare, ut spiritus, quo fundata est, semper in eâ vigeat: et quocumque demum in statu sis, æmulare ardentem ac perpetuum sancti Norberti, cum in propriâ, tum in alienâ salute procurandâ, zelum.

11 Jun.

DE SANCTO BARNABA.

PUNCTUM I.

Vita ejus privata.

SANCTI Barnabæ adolescentia, juvenusque, transacta est in studiis, et virtutum, quæ illam decent ætatem, cultu singulari; in primis in modestiâ, pietate in Deum, caritate in pauperes; virginitate, quam integram ad mortem usque servavit. Unde et

De sancto Barnabâ.

meruit è miraculis Christum agnoscere, ab eoque, in numerum duo et septuaginta discipulorum adscribi. O quàm beati, qui hæc primâ ætate virtutes colunt! quàm beati, qui illam animi corporisque puritatem Christo integram servant! quàm beati qui sic à Christo assumuntur, et in discipulorum numerum adscribuntur! Hanc tibi et aliis gratiam pete, vel de obtentâ gratias age.

PUNCTUM II.

Vitam publicam, seu apostolicam, inchoavit ab-
Vita publica, seu apostolica.
 dicatione bonorum omnium temporalium, quæ partim distribuit pauperibus, partim ad pedes apostolorum detulit. Ut in studiis, sic in laboribus plurimis divi Pauli socius fuit. Cum eo per unum annum versatus est Antiochiæ, ibique primùm discipuli se christianos dixere. Hinc Jerusalem reversi sunt, tum profecti in Cyprum insulam, in Pamphiliam, et Antiochiam. Inde iterum reversi Jerusalem ad distribuendas eleemosynas, et tractanda fidei negotia, magnâ ubique laborum tolerantia, magnâ populorum, præsertim gentilium, conversione. Denique discessit à sancto Paulo, assumptoque secum Marco evangelistâ, varias urbes lustravit; Mediolanensem Ecclesiam fundavit; ac demum in Cyprum reversus, Salaminæ præsertim, fidem christianam magnoperè promovit. Hic discite bona temporalia æternis commutare, societatem cum viris sanctis jun-

gere, Christo et animarum saluti totam vitam strenuè impendere. A quibus quantum abes!

PUNCTUM III.

Vita pa-
tiens, seu
marty-
rium.

Commoti in Barnabam Judæi, è Syriâ in Cyprum venère, ut ipsum occiderent. Id ille revelatione didicit: neque tamen mortem fugit, sed in Judæorum synagogam ingressus, validis rationibus probavit Christum verum esse Messiam. Quod illi non ferentes, atque irâ accensi, lapidibus ipsum obruerunt, cadaverque projecerunt in ignem. Sed illæsum servatum est, sepultumque à Marco, et aliis christianis, in speluncâ extra urbem; ubi postea à Zenone imperatore insigne templum extractum est. Sic nempe Deus sanctos suos honorat post mortem, quos in vitâ variis laboribus persecutionibusque exercuit. Hic enim est finis, hæc corona vitæ apostolicæ: graviores dolores, persecutiones, martyrium. Ad hæc te compara, quisquis Christo militas. Ut

Luc. 24. 26. Christum, sic et sanctos oportet pati, et ita intrare in gloriam suam. Neque, ut facis, dolores laboresque fuge, maximè si Christi gloriam, si tuam, aut proximi salutem promoveant.

IN FESTO

S. JOANNIS FRANCISCI REGIS, 16 Jun.

È SOCIETATE JESU.

I. PAUPERES evangelizantur. Sanctus Franciscus *Matt. 21.* Regis verissimè dici potest pauperum apostolus. Ut istis maximè zelum et caritatem suam impenderet, triplici consideratione permotus est. Nam in pauperibus, 1. plura motiva commiserationis; 2. plura argumenta consolationis; 3. majorem campum meritorum invenit. Aiebat Sanctus, divites pane et pabulo divini verbi abundare, cum è contrario pauperes ob illius inopiam fame pereant sæpè æternâ. Usque adeò miseri alimento corporis et animæ ex æquo destituuntur. An poterimus non commoveri hoc genere indigentæ spiritualis, licèt fortasse temporibus eorum malis non moveremur?

II. Generatim loquendo, labor in salute pauperum procurandâ plus consolationis affert. Cum ipsis majori libertate agere licet, et ipsi vicissim majori docilitate nos audiunt, ac fermè minùs immersi sunt peccatis, minoraque virtutis obstacula habent. Franciscus nostro conversiones rusticæ gentis minimo labore steterunt. Timeant divites de statu suo, et contremiscant; agnoscant felicitatem suam pauperes; viri apostolici sinceritatem zeli sui explorent. Si id

unum propositum sibi habeant, ut in agro Domini elaborent, quid obstat quominus in messem adeo facilem juxta et uberem falcem mittant?

III. Ad extremum plùs ferè *meritorum* ex culturâ pauperum reportatur. Caritas ipsis exhibita purior est, minùs periculi ab amore proprio timendum, sola et viva fides laborantem animat et sustentat. Francisci effatum erat: Laborando pro salute pauperum minore periculo majorem quæstum facio. Quot operarii sunt, qui, præter inanem plausum et divitum gratiam, nullam laboris sui mercedem aliquando referent! Si vel solam utilitatem nostram spectaremus, deceret nos pauperum curam plùs, quàm aliorum cordi habere.

21 Jun.

DE S. ALOYSIO GONZAGA,

È SOCIETATE JESU,

PUNCTUM I.

Quid fuerit.

CONSIDERA cœlestem illam ac certissimam regulam, quâ sanctus Aloysius utebatur ad omnes animi sui motus dirigendos. Quoties enim allici aliquâ re mentem sentiebat, toties interrogabat se: *Quid hoc ad vitam æternam?* Tum, si contraria vitæ æternæ videretur, abhorrebat; si periculosa, fugiebat; si inutilis, contemnebat. Hinc, 1. Ille horror peccati tantus, ut socii ejus plures jurati affirmâ-

rint, se in eo ne vel umbram quidem peccati unquam animadvertisse. Hinc, 2. egressus est *de terrâ* Gen. 12. 1. suâ, *et de cognatione suâ, et de domo patris sui* marchionis Castilionensis; opesque et spes omnes amplissimæ familiæ ultrò abjecit, quòd in iis periclitari negotium æternæ vitæ arbitraretur. Hinc, 3. sensuum tam arcta custodia, ut vix humo attolleret oculos; linguam, nisi ad necessaria aut pia colloquia nunquam solveret: et quidquid putaret ad vitam æternam inutile, id totum sibi denegaret. O generositatem sancti Adolescentis admirabilem! ô sapientiam verè christianam! Sed, ô stupendam stultitiam et levitatem meam, qui levia peccata nulla esse duco; qui opes, et cæteras mundi vanitates tam avidè sitio, qui nihil non concedo sensibus meis! *Quid hæc ad vitam æternam?*

PUNCTUM II.

Quæcumque viderentur ad vitam æternam con- Quid amaverit. ferre, ea quamvis aliundè durissima, totis viribus amplectebatur. Hinc, 1. studium orandi constantissimum. 2. Amor religiosæ paupertatis. 3. Jejunia penè perpetua. 4. Flagellorum usus, etiam in domo paternâ, frequentissimus; et sitis tam insatiata mortificationum, ut eas ardentius appeteret, quàm quis alius delicias. An putas rationi consentanea fuisse hæc studia sancti Aloysii? Hæccine, quæ tantoperè amavit, verè amanda sunt? Quin ergo tu eadem amas? Cur alia omnia sectaris? Vide, ut sancti

Aloysii studia condemnes, aut tua. Pete à Deo,
 1. veniam, quòd hactenus fugienda amaveris. 2. Gra-
 tiam amandi deinceps ea tantùm, quæ sint ad vitam
 æternam utilia: *Quid enim prodest homini, si mun-*
dum universum lucretur, animæ verò suæ detrimentum
patiatur?

PUNCTUM III.

Quid con-
 secutus
 sit.
 Sap. 4. 13.
 Ibid. v. 9.
 Eccl. 14.
 14.
 1 Cor. 15.
 10.
 Ps. 83. 6.
 2 Cor. 4.
 17.

Hæc sectando consecutus est, 1. ut consummatus
in brevi expleverit tempora multa; et vita immaculata
pro ætate senectutis verè fuerit. 2. Ut eum particula
boni doni non præterierit; quia gratia Dei in illo
vacua nulla ex parte fuit. 3. Ut perpetuas ascensiones in
cordè suo disposuerit. 4. Ut cœlestes sæpè delicias,
 Deo famulum suum visitante, etiam hæc invitâ præ-
 gustaverit. 5. Ut supra modum in sublimitate, cœternæ
 gloriæ pondus obtinuerit in Cœlo: et beata Magda-
 lena, cui Deus illum inter sanctos videndum præ-
 buerat, exclamaverit admiratione capta: O quanta
 est gloria sancti Aloysii! quàm alto in throno collocatus
 est! Vix pertingere ad eum oculi nostri poterant. Sanctum
 igitur in Cœlo coronatum reverere. Ora ut tibi
 gratiam obtineat ea nunc fugiendi et amandi, quæ
 fugit et amavit; ut postmodum ea quæ consecutus
 est, ipse consequaris.

IN FESTO

B. M. V. DE MONTE CARMELO. 16 Julii.

*De contemptu mundi ad quem tenetur
 Sodalis de monte Carmelo.*

SACRA Carmeli veste indutus, proprio quodam
 jure ad contemptum mundi obstringitur. Tibi enim
 porrigens vestem ex panno vili ac subnubilo colore,
 beatissima Virgo clamare videtur: noli diligere mun-
 dum, neque ea quæ in mundo sunt...; mundus enim
 transit et concupiscentia ejus. Tibi igitur mundus cru-
 cifixus sit, et tu mundo; nempè divitiis mundi,
 honoribus mundi, voluptatibus mundi, judiciis
 mundi. I. *Divitiis mundi*: Habentes alimenta et qui-
 bus tegamur, his contenti simus. Nam qui volunt
 divites fieri incidunt in tentationem et in laqueum
 diaboli, desideria multa inutilia et nociva quæ mer-
 gunt hominem in interitum et perditionem... Tu au-
 tem, ô homo Dei, ô serve Mariæ, hæc fuge.

II. *Honoribus mundi* Amictus corporis hominis enun-
 tiat de illo. Cur ergo sub humili veste cor altum sa-
 piens? Iisdem verbis quibus suos Christus olim
 apostolos, nos alloquitur Maria: Scitis quia principes
 gentium dominantur eorum, et qui majores sunt potes-
 tatem exercent in eos; non ita erit inter vos; sed qui-
 cumque voluerit inter vos major fieri, sit vester mi-

nister ; et qui voluerit inter vos primus esse , erit vester servus.

Matt. 20.
21.

III. *Voluptatibus mundi.* Idè enim hæc sacra vestis indumentum salutis nuncupatur , quia ad penitentiae subeundos labores valdè hortatur. Si enim secundùm carnem vixeritis , moriemini ; si autem spiritu facta carnis mortificaveritis , vivetis. Regnum enim Cælorum vim patitur , et violenti rapiunt illud.

Rom. 8.

13.

Matt. 11.

12.

IV. *Judiciis mundi.* Dum plerique hominum trepidant timore ubi non est timor , et timent eos qui occidunt corpus , animam autem non possunt occidere , sodalis de monte Carmelo , coràm insignia Deiparæ induens , ait cum divo Paulo : Mihi autem pro minimo est ut à vobis judicer aut ab humano die. Numquid non melior *mihì* Maria , quàm decem aut etiam millies millia hominum.

1 Cor. 4.
3.

1 Reg. 1.
8.

De promissis B. M. V. erga Sodatem de monte Carmelo.

Sacrâ Carmeli veste indutis tria promittit beatissima Virgo. I. *Præsens in omnibus vitæ tentationibus auxilium.* Nemo in seculi hujus mari procellis jactatus obruitur fluctibus , modò respiciat stellam , vocet Mariam ; at , furente tentationum tempestate , nonne proprio quodam jure velut in sinum suum receptos proteget fovebitque quos suis viderit insignibus indutos ? *Vincula Mariæ alligatura salutis* ; quare vincula , ait quidam , nisi quia servos ligat ne dis-

currant per campos licentiæ ? Scuto bonæ voluntatis tuæ coronasti nos , ô Maria ! te sustinente non corruius , te protegente non metuius , te duce non fatigamur , et securi pervenimus.

II. *In ultimo vite luctamine victoriam.* Sodalis beatæ Mariæ de monte Carmelo , ipsi quasi speciali nexu obstrictus , sub umbrâ alarum ejus in pace requiescit ; et putas fore ut filium in sinu tantæ et tam piæ matris recubentem rapiat anguis ille tartareus , cujus ipsa confregit caput ? Jure igitur , unoque ore exclamant beati Patres : Æternum vix non sentiet , pro quo vel semel oraverit Maria. Virgo benedicta , sicut impossibile est ut à te aversus et à te despectus salvetur , ita et ad te conversus et à te receptus impossibile est ut pereat. Quid plura ? Nonne et ipsam audimus Deiparam , dum hoc salutis chirographum beato Simoni porrigit , sic clamantem : *In quo quis moriens æternum non patietur incendium ?*

S. Petr.
Davian.

S. An-
selm.

III. *In igne purgatorii juvamen et solatium.* Quæ enim mater filios è flammis extrahere non studeat ? At nemo tam Mater quàm Maria. Beata Virgo , ait sanctus Bernardinus , in regno purgatorii dominium tenet. Piè igitur cum Ecclesiâ credamus beatissimam Virginem filios in scapularis societatem relatos , qui abstinentiam modicam , precesque paucas eis prescriptas frequentarunt , ac pro sui status ratione castitatem coluerunt , materno planè affectu , dum igne purgatorii expiantur , solari ac in cælestem patriam obtentu suo quantociùs efferre.

Lect. 6.
Fest. B.
Mar. Virg.
de Monte
Carm.

26 Julii,
Parisi
28

DE SANCTA ANNA.

PUNCTUM I.

CONSIDERA sanctam beatæ Annæ nobilitatem.

Nobilitas. 1. Est Regum sanctorumque patriarcharum filia.
2. Mariæ, Cæli terræque Reginæ, parens gloriosa. 3. Avia Christi Regis nostri meritissima. Attende quis sit Christus, quanta sit Maria, et cognosces quanto sit honore digna sancta Anna, juxta illud: *A fructibus eorum cognosceis eos*. Tantam dignitatem sanctæ Annæ gratulare. Vide ut saltem dignus sis Jesu, Mariæ, et Annæ servus. Et honora quam Maria honoravit.

Matt. 7.
16.

PUNCTUM II.

Sanctitas. Considera sanctitatem ejus, nobilem omnigenere gratiæ. Ac 1. gratiæ: cum naturâ sterilis, facta est fecunda miraculo. Nimis gloriosa facta est, Mulier sancta, sterilitas tua, quam secundat proles deipara. 2. Habitualis: de quâ cum proportione dicendum id, quod Augustinus, de Mariâ ipsâ respectu Christi: *Materna propinquius nihil Annæ profuisset, nisi felicius Christum corde, quam Mariam carne gestâisset*. Sed nunquam Christo sic conjuncta fuisset per carnem, nisi fuisset per spiritum: neque fuisset unquam ejus avia per naturam, nisi fuisset ejusdem filia per gratiam. 3. Actualis. Quot enim,

Aug. de
S. Virg.
init. c. 3.

putas, ipsius mentem lucis æternæ radiis illustravit Maria, quæ aurora est solis justitiæ! quot gratias effudit in matrem *Filia gratiâ plena!* Dic igitur, ô beata Mulier: *In me gratia omnis*. Tu enim sola potes explicare, quot quantæque in te gratiæ confluerint. Agnosce, ô anima mea! quantum ex triplici illâ gratiâ acceperis, quàm sæpè easdem inertiam tuâ neglexeris. Dole, et accuratum illarum usum pollicere.

Eccli. 24.
25.

PUNCTUM III.

Considera, potentissimam esse apud Deum. *Potentia.*

1. Enim, quid sanctæ Annæ precanti denegat Pater æternus, quæ ipsius Filiam luci dedit, sinu fovit, aluit, educavit, obtulit, consecravit? 2. Quid huic postulanti non concedat Spiritus sanctus, quæ Sponsam ipsius ita informavit, ut esset ejusdem oculis gratissima? 3. An aviæ Christus non pareat, qui dixit per Apostolum suum: *Filii, obedite parentibus vestris?* Debet poni discrimen magnum inter orationes sanctæ Annæ, et aliorum sanctorum. Istorum oratio innititur gratiæ Dei: sed oratio sanctæ Annæ, non justitiæ solùm evangelicæ, sed etiam ipsi juri naturali. Tu sanctam Annam in patronam elige, et invoca.

Ephes. 6.
1.

31 Julii,

DE SANCTO IGNATIO,

Societatis Jesu fundatore.

PUNCTUM I.

Vocatur
ad Dei
gloriam
procuran-
dam.

I. DEUS Ignatium ex mundi illecebris mirâ quâdam ratione vocavit. Cùm enim, propugnandâ Pampelone, graviter vulneratus in lecto jaceret, vitæ sanctorum lectione ita commotus est, ut statuerit illicò totum se Deo, sub auspiciis beatæ Virginis, consecrare; et eam vitæ rationem sequi, quam Deus sibi inspiraret. O quàm incomprehensibiles vitæ tuæ, Domine, qui permittis mala corporis, ut cures vulnera animi, et miris modis electos ad destinatum finem perducis! En me totum tibi offero, ad omnia paratus: *Da quod jubes: et jube quod vis.*

Aug. l. 10.
Conf. 29.
Paret.

2. Statim ille seculo renuncians, vanam gloriam, vili vestitu, mendicato pane, inopum convictu, carnem, quotidianis jejuniis, ternâ in diem flagellatione, frequenti cilicio, humi cubatione, solitudine Manresanâ, ita domuit, nullum ut deinceps carnis, nullum, multis ante obitum annis, vanæ gloriæ motum senserit. Quàm crebrò te Deus admirabili Providentia ad perfectionem vocavit! Utinam sic audires, sic cum vitis generosè certares!

PUNCTUM II.

Ignatium Deus, ad suam gloriam per totum orbem circumferendam, quadruplici in primis virtutum genere instruxit, per quatuor animalia currûs Ezechielis expressarum.

Quibus
mediis
Dei glo-
riam pro-
moverit.
c. 1. 10.

I. Aquila exhibet, 1. summam ejus prudentiam, quæ totâ vitâ, sed maximè in condendo suo ordine eluxit. Divinas illustrationes, notitiamque rerum spiritualium, quâ infinitos ad pietatem instituit, et admirabilem exercitiorum spiritualium librum composuit. 3. Donum orandi singulare, sic ut infinitam lacrymarum vim funderet, vel flosculi intuitu totus in Deum raperetur, nihil susciperet nisi præviâ oratione; ac propè perpetuò de dilecto, deque cœlesti patriâ suavissimè cogitaret. *Quàm sordet terra, in-
quiebat, dum Cælum aspicio! Siccine Deo Cœloque
affixus es?*

1.
Pruden-
tiâ.

Oratione.

II. Leo magnanimitatem ejus significat. Neque enim à Dei gloriâ promovendâ, aut ejus inimicis debellandis, ullis difficultatibus, periculisve deterrebatur. Imò sui negligens aiebat, malle se beatitudinis incertum vivere, et interim Deo ac proximo se impendere, quàm certum ejusdem gloriæ, statim mori.

II
Magnani-
mitate.

III. Homo repræsentat, 1. perpetuum illius in rebus omnibus rationis usum, sine ullâ animi perturbatione. 2. Ardentem divini honoris, hominumque salutis zelum, qui neque gelidis aquis restinguui

Ratione.

Zelo.

potuit, in quas se immersit, ut impurum hominem à fœdis amoribus revocaret. 3. Miram erga omnes humanitatem et misericordiam.

IV. Bos patientiam indicat, 1. colendâ omnî opere Domini vineâ. 2. Inimicis, laboribus adversisque, tolerandis. Etiam ante conversionem, gemitum nullum edidit, quando cruris os secabatur. Paulò post, litteris inter pueros operam dedit, vir nobilitate et palmis militaribus illustris. Et, si instituta ab ipso infinitis laboribus vigiliisque societas dissolveretur, se ante horæ quadrantem, divinæ voluntati acquieturum asserebat.

Tu verò parùm ad Dei gloriam confers, quia parùm his virtutibus studes. Dole, quòd ita negligas salutem propriam, cùm Ignatius tanto studio curarit alienam.

PUNCTUM III.

Susceptos pro se labores amplissimè Deus compensavit. 1. Singulari illum in omnibus auxilio jovit. 2. Magnis inter ærumnas consolationibus cumulavit. 3. Institutum ab illo ordinem, ipso adhuc vivo, non sine maximo Ecclesiæ bono, animarumque fructu, et hæresis ac impietatis detrimento, per totum orbem propagari voluit: ut quo tempore Lutherus et Calvinus Ecclesiæ bellum indixerunt, eodem excigaretur Ignatius, qui nefandos illorum conatus rimeret. 4. Demùm ingentè illum gloriâ in Cælo donavit, qui ejus gloriæ amplificandæ tam studiosus

fuera. Gratulare sancto de tantâ gloriâ. Erubescere, quòd cùm eadem tibi merces proposita sit, vel minimam laborum partem suscipere recuses. Sic statur: te, sicut socius passionum fueris, sic fore et consolationis.

DE SANCTO DOMINICO.

4 Aug.

PUNCTUM I.

CONSIDERA, quibus virtutibus divinæ vocationi, quâ ipse ad sanctitatem eximiam vocabatur, responderit. 1. Profundâ humilitate: quidquid enim in se videbat boni, illud totum, non sibi, sed uni Deo tribuebat. Virtutes suas summâ curâ occultabat. Hinc etsi nudis semper pedibus peregrinaretur, ubi tamen urbes pagosque, in quibus spectatores aderant, intraret, calceos induebat. Contemptûs avidissimus fuit. Hinc oblatas sibi varias dignitates ecclesiasticas, tresque in primis episcopatus, semper recusavit, et Tolosâ, ubi erat in honore, Carcassonem, ubi contemnebatur, alacriter fugit. 2. Paupertate evangelicâ: se enim rebus omnibus terrenis exuit, ut nudus nudum Christum expeditius sequeretur. Hinc, cùm non haberet undè viveret, cogebatur, etsi nobili familiâ ortus, stipem ostiatim mendicare. Datâ verò panis frustulâ, flexis genibus accipiebat, hilarisque osculabatur. 3. Maximâ vitæ asperitate: quâ adimplebat ea quæ deessent passionum

Qualis erga se fuerit.

Humilitas.

Paupertas evangelica.

Co.oss. r. 24. Vitæ asperitas.